

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **V. S.**, st. přísl. Ukrajina, zast. Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malická 1576/11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3.6.2010, č.j. CPR-6016-1/ČJ-2010-9CPR-C261

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3.6.2010, č.j. CPR-6016-1/ČJ-2010-9CPR-C261 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Romana Seidlera, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, kterým byl změněn výrok rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 26.2.2010 č.j.: CPPL-46316-13/ČJ-2009-034064-PP2 o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a to takto:

„Panu S. V., nar. X, státnímu příslušníku Ukrajiny, v České republice hlášen na adrese: n. G. P. 2029/5, 326 00 Plzeň, se povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ruší, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 s odkazem na § 37 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. se stanoví doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů po nabytí právní tohoto rozhodnutí.“

Ostatní části výroku zůstávají beze změny.

V odůvodnění odvolací orgán zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že spisovým materiálem bylo doloženo, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. tak, aby byl zjištěn stav věci, a to v souladu s ust. § 2 zákona č. 500/2004 Sb. a ust. § 167 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999. Žalobce podle odvolacího správního orgánu na území České republiky neplnil účel pobytu, fakticky nepodnikal. V protokole uvedl, že podniká od roku 2007, někdy bylo práce málo, někdy bylo práce více, OSSZ za rok 2007 a 2008 neplatil, protože to nevěděl, že musí platit pojistné. Žalobce nebyl schopen správnímu orgánu I. stupně sdělit a prokázat plnění účelu pobytu, ke kterému mu byl dlouhodobý pobyt povolen. Skutečnost, že žalobce neplní účel pobytu, je ve spisovém materiálu doložena osobním podáním na OSVČ o skončení samostatné výdělečné činnosti ze dne 31.8.2009.

Odvolací správní orgán reagoval na námitky žalobce uvedené v jeho odvolání, přičemž se neztotožnil s názorem žalobce, že cizinec prokazuje účel pobytu jen platným výpisem ze živnostenského rejstříku. Pokud cizinec na území České republiky nepodniká, i přesto, že má stále platné živnostenské oprávnění, a toto v rámci jiného řízení uvádí, pak je odvolací orgán názoru, že nepotřebuje povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Žalobce podle odvolacího orgánu skončil výkon samostatné výdělečné činnosti ke dni 31.8.2009, kdy jako důvod uvedl pozastavení výkonu samostatné výdělečné činnosti. Odvolací orgán spatřuje v jednání cizince, a to ukončení samostatné výdělečné činnosti, závažnou překážku, která odůvodňuje zrušení pobytu. Podle odvolacího orgánu je pak ve veřejném zájmu, aby na území pobývali jen ti cizinci, kteří na území pobývají v souladu se zákonnými podmínkami a plní účel pobytu. Pokud v rámci pobytu neplní účel pobytu (i přesto, že v době vydání rozhodnutí již plní), je to závažná překážka, která brání dalšímu pobytu na území. Dodatečné přihlášení a zaplacení plateb okresní správě sociálního zabezpečení je podle odvolacího orgánu účelové jednání ze strany cizince.

Z díkce zákona podle odvolacího orgánu vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu. V opačném případě se podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. pobyt zruší, jelikož cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a bylo jeho povinností plnit účel pobytu a tím i odvádět na OSSZ příspěvek. Uvedenou povinnost žalobce nesplnil a pobýval na území České republiky nadále, přestože přestal splňovat podmínku pro udělení víza, což je pro správní orgán závažná překážka, která ukládá správnímu orgánu konat ve věci zrušení předmětného pobytu na území.

V daném případě se podle odvolacího orgánu správní orgán vypořádal i s přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Manželce žalobce byl dne 7.4.2010 také zrušen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání.

Odvolací orgán přistoupil ke změně výrokové části napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a to proto, že žalobce v době vydání rozhodnutí již plnil účel pobytu a ust. §

37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. lze použít pouze v případě, že cizinec v době rozhodnutí neplní účel pobytu.

Žalobce v žalobě namítal, že z obsahu napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu odkazuje žalovaný na § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., tj. v čem žalobce přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, přitom podle žalobce základní podmínkou je úmysl cizince pobývat na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce. Jestliže podle žalobce policie zjistila, že neplní účel pobytu, pak tuto skutečnost řeší ust. § 35 odst. 3 s přihlédnutím k ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Výslovná právní úprava podle žalobce zamezuje tomu, aby nedostatek účelu pobytu byl posuzován jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce měl pak za to, že ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. na jeho případ vůbec nedopadá a jeho použitím policie nesprávně uplatnila svou pravomoc.

Při zjišťování, zda žalobce plní účel pobytu, pro který mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, tj. zda na území České republiky podniká, se podle žalobce policie spokojila pouze s odhlášením žalobce na okresní správě sociálního zabezpečení. Přitom popřela důkazní hodnotu výpisu ze živnostenského rejstříku osvědčujícího platnost živnostenského oprávnění žalobce. Takovéto hodnocení důkazních prostředků podle žalobce zcela pochopitelně vyvolává pochybnost, zda byl stav věci zjištěn správně a nenaplnuje tak požadavek stanovený v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb.

Podle žalobce se policie rovněž nedostatečně zabývala otázkou dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Dle jeho názoru k závěru o tom, že tento dopad bude přiměřený, nepostačuje pouhé konstatování, že manželce žalobce byl zrušen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Žalobce upozornil na to, že se zdržuje na území České republiky po delší dobu, po kterou si postupně vytvářel jak obchodní, tak i soukromé vztahy, jež by jeho náhlým odcestováním zpět do země původu mohly být přerušeny. Žalobce má za to, že zájem na zachování tohoto soukromého a pracovního zázemí jistě patří mezi oprávněné zájmy, které je policie povinna šetřit.

Dle názoru žalobce je pak ve veřejném zájmu, aby žalobce setrval na území České republiky, aby tak mohl i nadále platit pojistné na sociální zabezpečení, daň z příjmů fyzických osob, popř. další zákonem předepsané odvody.

Podle žalobce odvolací správní orgán napadeným rozhodnutím porušil ust. § 2 zákona č. 500/2004 Sb., když postupoval v rozporu se zákonem, uplatnil v daném případě nesprávně svoji pravomoc a neoprávněně zasáhl do práva žalobce na zachování platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Odvolací orgán podle žalobce současně porušil i ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., když nezjistil stav věci plnění účelu pobytu žalobcem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Ve vyjádření k žalobě odvolací správní orgán mimo jiné uvedl, že z dikce zákona vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu. V opačném případě se podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. pobyt ruší, jelikož cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a bylo jeho povinností plnit účel pobytu a tím i odvádět na okresní správu sociálního zabezpečení příspěvek. Uvedenou povinnost nesplnil a pobýval na území České republiky nadále, přestože přestal splňovat podmínku pro udělení víza, což je pro správní orgán závažná překážka, která ukládá povinnost správnímu orgánu konat ve věci zrušení předmětného pobytu na území.

Po celkovém posouzení napadeného rozhodnutí dospěl odvolací orgán k závěru, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí, zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

Odvolací správní orgán navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty:

Sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 4.9.2009 vč. oznámení OSVČ o ukončení samostatné výdělečné činnosti a ze dne 19.10.2009; oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 22.10.2009 č.j. CPPL-46316-1/ČJ-2009-034064-PP2; protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 13.11.2009 č.j. CPPL-46316-1/ČJ-2009-034064-PP2 sepsaný Policií České republiky, Službou cizinecké policie, Oblastním ředitelstvím cizinecké policie Plzeň, Inspektorátem cizinecké policie Plzeň; sdělení údajů z evidence Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 5.2.2010 včetně oznámení OSVČ o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti doručené okresní správě sociálního zabezpečení dne 2.9.2009; rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 26.2.2010 č.j. CPPL-46316-13/ČJ-2009-034064-PP2; odvolání žalobce ze dne 24.3.2010 včetně jeho doplnění ze dne 12.4.2010; žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3.6.2010 č.j. CPR-6016-1/ČJ-2010-9CPR-C261.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle § 46 odst. 1 věty první zákona č. 326/1999 Sb. pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.

Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

V dané věci bylo předmětem správního řízení zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, když z výroku správního orgánu I. stupně je zřejmé, že tento správní orgán rozhodoval podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., dále podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Odvolací správní orgán prvoinstanční rozhodnutí změnil a v žalobou napadeném rozhodnutí rozhodoval podle podle

ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Správní orgán v projednávané věci přistoupil na základě oznámení okresní správy sociálního zabezpečení k aplikaci ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., dle kterého policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na toto ustanovení správní orgán aplikoval ust. § 56, které upravuje důvody pro neudělení víza, kdy ve smyslu odst. 1 písm. k) věty druhé policie nebo zastupitelský úřad cizinci vízum neudělí, jestliže je zajištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

K návaznosti ust. § 37 odst. 2 písm. b) a ust. § 56 zákona o pobytu cizinců se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011 – 69 (dostupný na www.nssoud.cz) tak, že pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza představují ustanovení § 31 a § 33 zákona č. 326/1999 Sb. Zákon o pobytu cizinců ale zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona č. 326/1999 Sb. tedy představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Téměř shodnou věcí s případem žalobce se pak zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15.4.2014 č.j. 2 As 75/2013-52 (dostupný na www.nssoud.cz) a konstatoval, že závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011 – 69 jsou „použitelné i pro nyní projednávaný případ, neboť skutkový stav věci, ze kterého Nejvyšší správní soud ve zmiňované věci vycházel byl prakticky identický; i zde bylo zjištěno, že cizinec nebyl po určitou dobu evidován u okresní správy sociálního zabezpečení, což bylo kvalifikováno jako závažná překážka pobytu cizince na území ČR, ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Fakt, že po právní stránce se jednalo o řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců na shora vysloveném závěru nemá vliv, neboť i v tomto řízení zákon v odstavci 3 citovaného ustanovení odkazoval na přiměřené použití (mj.) § 35 odst. 3 tohoto zákona; posledně citované ustanovení pak vylučuje prodloužení víza k pobytu nad 90 dní, jsou-li shledány důvody pro zahájení řízení dle § 37. Jelikož v nyní projednávané věci neshledává Nejvyšší správní soud důvod odklonit se od způsobu, jakým byla tato otázka hodnocena v jeho předchozí judikatuře, lze učinit dílčí závěr, že na případ stěžovatelky bylo možné aplikovat ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, přičemž přetřka v podnikání principiálně může být důvodem závažné překážky pobytu cizince na území ČR, ve smyslu posledně citovaného ustanovení.“

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pak vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení, o které opírá správní orgán své rozhodnutí, i skutková zjištění, na základě kterých zákonná ustanovení na případ žalobce aplikoval. Je zde tedy uvedeno, že u žalobce byla dle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. zjištěna jiná závažná překážka, a to zejména na základě zjištěné skutečnosti, kdy se žalobce účelově přihlašuje a odhlašuje u okresní správy sociálního zabezpečení a to jen z toho důvodu, aby získal potřebné potvrzení dle ust. § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce, jak uvedl

správní orgán, skončil výkon samostatné výdělečné činnosti ke dni 31.8.2009, kdy jako důvod uvedl pozastavení výkonu samostatné výdělečné činnosti. Odvolací správní orgán spatřoval v jednání cizince, a to ukončení samostatné výdělečné činnosti, závažnou překážku, která odůvodňuje zrušení pobytu. Podle odvolacího správního orgánu pak z dikce zákona vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu. V opačném případě se podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. pobyt zruší, jelikož cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Nelze přisvědčit námitce žalobce, podle které není zřejmé, z jakého důvodu odkazuje odvolací správní orgán na § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., tj. v čem žalobce přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza a podle které se žalobce dovolává jiného ustanovení a to § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Rovněž tak soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. na případ žalobce nedopadá.

Žalobce v žalobě vyslovil pochybnost o tom, zda byl stav věci zjištěn správně, když se odvolací správní orgán spokojil pouze s odhlášením žalobce na okresní správě sociálního zabezpečení, čímž měl podle žalobce popřít důkazní hodnotu výpisu ze živnostenského rejstříku osvědčujícího platnost živnostenského oprávnění žalobce.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že podle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem, vlastním jménem na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Zápis v živnostenském rejstříku je pak pouze důkazem, který dokládá oprávnění konkrétní osoby v tomto právním režimu podnikat, nedokládá však, že je podnikatelská činnost skutečně realizována.

Z ustanovení § 35 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je po dobu povoleného pobytu na území povinen plnit účel pobytu po celou dobu a jestliže přestane plnit účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt, policie podle tohoto ustanovení pobyt zruší. Podle § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ustanovení 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, policie pobyt neprodlouží, pokud byla zjištěna jiná překážka pobytu cizince na území.

Soud znovu opakuje, že důvody neudělení víza řeší ust. § 56 zákona č. 326/1999 Sb, kde v odst. 1 písm. k) je stanovena povinnost policie vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, cizinci neudělit, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Taková překážka byla zjištěna správním orgánem již ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 4.9.2009, ke které bylo připojeno oznámení OSVČ (žalobce) o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti a také ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město ze dne 19.10.2009 a ze dne 5.2.2010. Z uvedených dokumentů vyplývá, že žalobce byl v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město jako OSVČ od 1.7.2009 do 31.8.2009, výkon samostatné výdělečné činnosti skončil dne 31.8.2009. Správní orgány vycházely z toho, že žalobci bylo vydáno dne 18.7.2007 s platností do 17.7.2009 povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, přičemž za stejným účelem byl žalobci dlouhodobý pobyt prodloužen s platností od 18.7.2009 do 17.7.2011. Jestliže žalobce při odhlášení na okresní správě sociálního zabezpečení výslovně uvedl, že ukončil podnikatelskou činnost dnem 31.8.2009, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel

povoleného pobytu, a tudíž je tedy správný závěr správních orgánů, že tato skutečnost je dostatečným důvodem pro zrušení pobytu.

I Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 19.1.2012 č.j. 9 As 80/2011-69 k povinnostem cizince žádajícím o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, uvedl, že „nelze pominout skutečnost, že pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení“.

Ze skutečností zjištěných správními orgány nepochybně vyplývá, že přihlašování a odhlašování u okresní správy sociálního zabezpečení žalobce obchází předpisy státu, kdy na jedné straně neplní své povinnosti jako osoby samostatně výdělečně činné, jestliže podniká, kterou je být přihlášen k odvodům sociálního zabezpečení a platit odvody sociálního zabezpečení, a jestliže žalobce nepodnikal, musel si být vědom skutečnosti, že neplní účel pobytu a tedy se na území zdržuje nelegálně. Proto soud dospěl k závěru, že postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu.

Důvodnou shledal soud námitku, že se odvolací správní orgán nedostatečně zabýval otázkou dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud pak souhlasí se žalobcem v tom, že k závěru o tom, zda tento dopad bude přiměřený nepostačuje pouhé konstatování, že manželce žalobce byl zrušen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Soud má za to, že ani správní orgán I. stupně ani odvolací správní orgán při posuzování přiměřenosti náležitě v širších souvislostech nevysvětlili, proč mají za to, že předmětné rozhodnutí nebude zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Soud tedy postrádá v obou rozhodnutích řádné, na základě provedeného náležitého zjištění (např. i výslechem žalobce), vyargumentování této podmínky stanovené v ust. § 37 zákona č. 326/1999 Sb.

Vzhledem ke shora uvedenému rozhodl soud tak, že žalobou napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, když ani žalobce a ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (ust. § 51 odst.1 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 5.808,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 1.008,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 7.808,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová